

Het getuigenis van Febe

Febe zucht als ze naar de kalender kijkt. Nog 5 weken vakantie en dan kan ze terug naar school. Ze gaat graag naar school want op school doen ze leuke dingen. Er is thuis niet veel te beleven. Febe verveelt zich vaak als ze thuis is. Door omstandigheden kunnen er geen kinderen bij haar thuis komen spelen. Ze hebben geen tuin en er is binnen te weinig plaats om te spelen. Febe heeft al haar knutselmateriaal al opgebruikt. Haar stiften zijn leeg. Haar kleurboek is helemaal vol. Febe haar mama vroeg of we iets konden doen.

Met grote ogen staart Febe naar de doos die ze heeft ontvangen. Ze weet even niet wat ze moet zeggen. Voorzichtig haalt ze één voor één alle spullen uit de doos, alsof het porselein is. Ze hoeft niet veel te zeggen, want haar ogen spreken boekdelen.

Het getuigenis van Nic

Gefrustreerd stapt Nic van het voetbalveldje. Zijn ploeg is alweer verloren met vier tegendoelpunten. Alhoewel iedereen goed gespeeld heeft. De tegenstanders waren echter te sterk. Nic is gefrustreerd omdat hij (van zichzelf vindt) dat hij minstens 2 doelpunten had kunnen voorkomen. Die ene keer verloor hij één van zijn voetbalschoenen, terwijl hij de bal probeerde weg te trappen (waardoor die in de voeten van de tegenstanders terecht kwam). Die andere keer struikelde hij over zijn eigen voeten, toen een medespeler hem de bal aanspeelde. Nic draagt namelijk de oude voetbalschoenen van zijn vader, die hem 3 maten te groot zijn. Hij heeft een papieren prop in de schoenen gestopt, zodat ze toch een beetje vast aan zijn voeten zitten. Maar in het heetst van de strijd, loopt hen vaak mis met die schoenen. Vandaar zijn grote frustratie...

Vandaag voetbalt Nic met nieuwe voetbalschoenen, die als gegoten aan zijn voeten zitten. Hij is gedrevenener als ooit, want hij wil met zijn ploeg zoveel mogelijk matches winnen.